

Arrest

nr. 336 318 van 20 november 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 september 2025.

Gelet op de beschikking van 23 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Op 2 juli 2025 ontvangt de Raad een “*NOTA Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*” van de verwerende partij.

Op 13 juli 2025 maakt de verzoekende partij bezwaar tegen de behandeling via een louter schriftelijke procedure.

2. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 oktober 2025 staat het volgende vermeld:

*“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen, inzake de laattijdigheid van haar beroep.
VzP stelt dat gezien het CGVS haar beslissing niet genomen heeft binnen de voorziene termijn van 15 dagen de beroepstermijn dan 30 dagen belooft, zodat zij vindt dat haar beroep wel tijdig is.”*

6. De verzoekende partij brengt met voormeld betoog geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 26 augustus 2025 inzake de laattijdigheid van haar beroep.

6.1. Beroepstermijn

6.1.1. Het beroep van de verzoekende partij is gericht tegen de beslissing getiteld *“Niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”* van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) van 14 mei 2025.

Met toepassing van artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de voormelde wet moet het in artikel 39/2 van dezelfde wet bedoelde beroep bij verzoekschrift worden ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is.

Die termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

6.1.2. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij zeer algemeen dat: *“gezien het CGVS haar beslissing niet genomen heeft binnen de voorziene termijn van 15 dagen de beroepstermijn dan 30 dagen belooft, zodat zij vindt dat haar beroep wel tijdig is.”* Zij geeft hierbij geen enkele verdere duiding, laat staan dat zij concretiseert op welke wettelijke basis zij haar stelling steunt.

Indien de verzoekende partij haar betoog verder bouwt op de uiteenzetting in haar verzoekschrift, kan zij evenmin worden bijgetreden.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij:

“De bestreden beslissing is op 15.05.2025 ter kennis gegeven aan de verzoekende partij.”

3. Gezien de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht werd op 15.05.2025 en artikel 39/57, §1, lid 2, 3° Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, na de kennisgeving een beroepstermijn van 30 dagen voorziet, kan er geen twijfel over bestaan dat huidig verzoekschrift tijdig ingediend werd.

4. Hoewel het verzoekschrift ingediend moet worden binnen 10 dagen na kennisgeving van de beslissing indien het beroep gericht is tegen een beslissing zoals bedoeld in artikel 57/6/1, §1 tweede en derde lid (artikel 39/57 §1, lid 2,3° van de Vreemdelingenwet), wenst verzoeker op te merken dat de verkorte termijn in casu niet van toepassing is.

5. Er werd immer geen beslissing genomen binnen een termijn van 15 werkdagen na ontvangst van het dossier van de DVZ.

6. Het beroep moet enkel ingediend worden binnen de 10 dagen na kennisgeving van de beslissing wanneer het CGVS de behandelingstermijn van 15 werkdagen heeft gerespecteerd. Aangezien de beslissing niet binnen een termijn van 15 werkdagen na ontvangst van het dossier van DVZ genomen werd, bedraagt de beroepstermijn 30 dagen.¹

7. Het overschrijden van de behandelingstermijn van vijftien werkdagen heeft dus als gevolg dat de beroepstermijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in geval van een negatieve beslissing, niet zal worden verkort omdat het CGVS een versnelde procedure toepast (Parl. St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 110-116).

8. Bovengenoemde termijn begint, conform artikel 39/57, §2 te lopen "vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd." Aangezien het op 18-06-2025 werd geïntroduceerd, kan er geen twijfel bestaan dat het beroep tijdig werd ingediend.

¹ artikel 57/6/1, §1 tweede en derde lid (artikel 39/57 §1, lid 2,2° van de Vreemdelingenwet, Versnelde procedure | CGVS."

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij correct naar artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de termijn om beroep in te dienen tegen de *in casu* voorliggende beslissing 10 dagen betreft.

Waar zij echter verder meent dat deze beroepstermijn van 10 dagen enkel toepassing vindt wanneer het Commissariaat-generaal de behandelingstermijn van 15 werkdagen heeft gerespecteerd, en dat aangezien *in casu* de beslissing niet binnen een termijn van 15 werkdagen na ontvangst van het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken genomen werd, de beroepstermijn 30 dagen bedraagt, kan zij niet worden gevolgd. De verzoekende partij verwijst hierbij naar artikel 39/57, § 1, lid 2, 2° van de Vreemdelingenwet en bouwt haar betoog hierop voort.

Voormeld artikel 39/57, § 1, lid 2, 2° is *in casu* echter niet relevant. Deze bepaling verwijst immers naar het beroep gericht "tegen een beslissing als bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid;". *In casu* ligt geen dergelijke beslissing voor. Het betoog van de verzoekende partij dat voortbouwt op deze bepaling is dan ook niet dienstig.

6.2. Een geldige kennisgeving doet de beroepstermijn ingaan. Derhalve wordt vooreerst geverifieerd of deze correct en rechtsgeldig is geschied, hetgeen het geval is, zo blijkt.

Artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, (...) elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs".

Uit het administratief dossier blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing gebeurde bij aangetekende brief verstuurd naar de woonplaats van de verzoekende partij te Luik. De verzoekende partij betwist niet dat de kennisgeving gebeurde op een (rechts)geldige, correcte en regelmatige wijze bij een ter post aangetekende zending naar haar gekozen woonplaats (administratief dossier, stukken 1 en 2). Zij toont het tegendeel niet aan.

6.3. Laattijdigheid beroep

De beroepstermijn loopt in geval van kennisgeving bij aangetekende brief, zoals *in casu*, steeds vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop die brief aan de postdiensten werd overhandigd, "tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst" (artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Zoals hierna zal blijken, ligt er geen dergelijk tegenbewijs voor.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aangetekende brief met bestreden beslissing op donderdag 15 mei 2025 aan de post werd overhandigd.

Overeenkomstig voormeld artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, was dinsdag 20 mei 2025 dus de eerste dag van de beroepstermijn.

Gelet op de beroepstermijn van 10 dagen was donderdag 29 mei 2025 de vervaldag van de beroepstermijn. Artikel 39/57, § 2 bepaalt evenwel: “*De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.*” Donderdag 29 mei 2025 was een wettelijke feestdag. De verzoekende partij had derhalve tot en met vrijdag 30 mei 2025 tijd om beroep in te dienen.

Het verzoekschrift, verzonden op 18 juni 2025, werd dan ook ingediend buiten de wettelijke termijn. Dit werd ook in voormelde beschikking vastgesteld.

6.4. Overmacht

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen.

Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, “Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)” in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Noch uit het verzoekschrift van de verzoekende partij, noch uit haar betoog ter terechtzitting, blijkt een reden van overmacht.

De verzoekende partij toont niet aan dat er geen rechtsgeldige kennisgeving van de bestreden beslissing zou zijn gebeurd, noch dat er sprake zou zijn van een overmachtssituatie die haar buiten haar wil om verhinderd zou hebben om tijdig kennis te nemen van de bestreden beslissing.

6.5. Aangezien geen overmacht wordt aangetoond, kan de Raad niet anders dan besluiten dat het beroep laattijdig werd ingediend.

7. Het beroep is onontvankelijk *ratione temporis*.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftientig door:
M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,
M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS